

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/217/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617206272
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1617206272.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova č. 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Š. W., A. XX.XX.XXXX, W. X. XXX, XXX XX X., o zaplatenie 1013,62 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 03.05.2019, č.k. 31Csp/78/2017-128, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa n e p r i z n á v a právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1013,62 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II), priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, vo výške, o ktorej rozhodne súd v samostatnom uznesení po právoplatnosti rozsudku (výrok III).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 3 ods.1, § 52 ods. 1,2,3,4, § 53 ods. 1, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1,2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 708 ods. 1,2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“). Súd prvej inštancie vec právne posúdil ako spotrebiteľský spor a priznal žalovanému postavenie spotrebiteľa. Nakoľko v konaní nebola spornou skutočnosť, že žalobca viedol pre žalovaného bežný účet, ktorý žalobca zosplatnil k 31.05.2017 ako aj skutočnosť, že k uvedenému dňu žalobca evidoval pohľadávku voči žalovanému vo výške 1 013,62 eur, ktorú žalovaný neuhradil, posúdil súd prvej inštancie nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1 013,62 eur ako dôvodný. Ako nedôvodný posúdil súd prvej inštancie nároku žalobcu na zaplatenie úroku 28 % ročne zo sumy 1 013,62 eur (nepovoleného prečerpania) od 01.06.2017 do zaplatenia. Vychádzajúc z uznesenia ÚS sp.zn. IV 476/2012 zo dňa 18.09.2012 mal za to, že veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru, tak s týmto stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením dlžnej sumy. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodovaciu činnosť odvolacích súdov v danej oblasti. Zároveň vzhliadol na to, že žalobca ani nepreukázal platné individuálne dojednanie úroku uplatneného za nepovolené prečerpanie vo výške 28%, nakoľko nepreukázal jeho dojednanie priamo v spotrebiteľskej zmluve. Listina nazvaná úrokové sadzby produktov nebola podpísaná obidvoma zmluvnými stranami a bolo nepochybným, že nebola so žalovaným ako spotrebiteľom individuálne dojednaná. Poukázal aj na konštatovanie neprijateľnosti

obdobnej zmluvnej podmienky uvedenej vo Všeobecných obchodných podmienkach Prima banky, a.s. bod 3.12., keď Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 15.10.2015 č.k. 9 C 113/2015 - 51 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.11.2016 č.k. 21 Co 10/2016 - 72 určil, že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej len „VOP“) v bode 3.12. je pre svoju neprijateľnosť (pri zúčtovaní poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu) neplatná. Preto, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ bol povinný zdržať sa používania takejto podmienky. Tento rozsudok bol pre žalobcu záväzný, a preto bolo jeho povinnosťou jednak zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprimeranej zmluvnej podmienky, ako aj nárokov z nej vychádzajúcich. Súd prvej inštancie zmluvné ustanovenie uvedené v bode 3.12 VOP žalobcu, podľa ktorého po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „ Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“, posúdil v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka ako neplatné, nakoľko išlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobcom požadovaný úrok zo sumy nepovoleného prečerpania vo výške 28% ročne, ktorý má povahu sankčného úroku, tak predstavoval neprípustné obchádzanie kogentného ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovuje právo veriteľa požadovať pri omeškaní s plnením peňažného dlhu popri plnení i úroky z omeškania. Ustálil tak, že sankčný úrok za nepovolené prečerpanie bol žalobcom stanovený v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko jeho výška podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, pričom je odôvodnené predpokladať, že pokiaľ by žalovaný ako spotrebiteľ nebol v zložitej finančnej situácii, nedostal by sa do nepovoleného prečerpania a nezaviazal by sa tým platiť takto neprimerane vysoký úrok z požičaných peňazí. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti uplatneného úroku vo výške 28% ročne zo sumy 1 013,62 eur od 01.06.2017 do zaplatenia zamietol.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.), tak že pri určovaní pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní vychádzal len z uplatnenej istiny. Táto bola v celom rozsahu žalobcovi priznaná, preto konštatoval, že žalobca mal plný úspech vo veci a vznikol mu tak nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

4. Podaním doručeným súdu prvej inštancie podal proti zamietajúcemu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolanie žalobca, a to z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.), súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.) a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.). Poukázal na to, že súd porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 C.s.p. skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Podľa uvedeného ustanovenia sa výslovne nepopreté tvrdenia považujú za nesporné. Mal za to, že v súlade s prejednávou zásadou civilného sporového konania je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave čk. 10Co/6/2018-96 z 29.11.2018, rozhodnutie Krajského súdu Trnava čk. 10Co/333/2017 z 31.1.2019 a iné. Namietal, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ustanovením § 150 a § 151 C.s.p.. Nesprávne prihladal na úrok ako na zmluvný úrok po zosplatnení, nakoľko si tento nárok na úrok uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Naopak, podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Mal za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom sídle žalobcu a v pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Poukázal aj na judikatúru

Súdneho dvora, konkrétne na rozsudok súdneho dvora v prejudiciálnom konaní k Smernici 2008/48/ES - VEC C-42/15 z 9.11.2016, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda (Slovensko) rozhodnutím z 19. decembra 2014 doručeným Súdnemu dvoru 2. februára 2015, ktorý súvisí s konaním Home Credit Slovakia, a.s., proti O. W.. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach (ďalej aj ako „VOP“) alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/Sadzobník a Výveska úrokových sadzieb sú súčasťou zmluvy. Výška úroku pri nepovolenom debete na účte bola upravená vo Výveske úrokových sadzieb, ktoré žalobca doložil súdu ako prílohu k žalobe. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 43Co/37/2018-185 z 20.12.2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. IICo/71/2018-202 zo dňa 25.09.2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach čk. 5Co/190/2018 z 15.11.2018, rozsudok Krajský súd v Košiciach rozsudkom čk. SCo/241/2018 z 11.12.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove čk. 23Co/130/2017-72 z 14.05.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 41Co/39/2018 z 23.01.2019. Dal do pozornosti, že zmluva bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte. Pričom s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre čk. 5Co/140/2018 zo dňa 19.12.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 41Co/39/2018 z 23.01.2019, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.03.2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach čk. 5Co/190/2018 z 15. novembra 2018, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.03.2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach čk. IICo/71/2018 z 25.09.2018. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu podané proti zamietajúcemu výroku rozhodnutia nie je podané dôvodne.

7. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie vo vzťahu k zamietajúcemu výroku rozhodnutia, vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľa.

9. Vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolateľa, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to tým, že postupoval v rozpore s ust. § 151 C.s.p., odvolací súd uvádza. Pre ďalší procesný postup súdu v sporovom konaní má zásadný význam zistenie, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné a ktoré nesporné. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril a skutkové tvrdenia v nej uvedené nespochybnil ani nepoprel, preto bolo namieste aplikovať ust. § 151 ods. 1 C.s.p. a vychádzať z nesporných skutkových zistení. Povinnosť súdu osvojiť si pri zisťovaní skutkového stavu nesporné skutkové zistenia však neplatí absolútne, nakoľko ust. § 186 ods. 2 C.s.p. umožňuje súdu, ak existuje dôvodná obava o pravdivosti zhodných skutkových tvrdení,

vo veci neaplikovať ust. § 151 ods. 1 C.s.p.. Súd prvej inštancie majú za to, že existuje dôvodná obava o pravdivosti zhodných skutkových tvrdení, na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 03.05.2019. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 03.05.2019 odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie po otvorení pojednávania vo veci samej, postupom podľa ust. § 181 ods. 2 C.s.p. určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Následne súd prvej inštancie vo veci meritórne rozhodol rozsudkom podľa ust. § 212 ods. 1 C.s.p., nevyužil tak osobitný druh súdneho rozhodnutia, ktorý predstavuje následok procesnej pasivity strán sporu. Uvedený postup tak umožnil súdu prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu nevychádzať primárne z priamej aplikácie ust. § 151 ods. 1 C.s.p., ale umožnil samotnému súdu posúdiť, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a ktoré za nesporné. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k porušeniu práv žalobcu, nakoľko žalobca bol na termín pojednávania nariadý na deň 03.05.2019 riadne a včas predvolaný, čím bola zabezpečená pre strany konania spravodlivá ochrana ich práv a záujmov, nakoľko nariadením pojednávania im súd vytvoril možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie ich procesných práv. Žalobca svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na deň 03.05.2019 ospravedlnil podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 20.02.2019, dôvodiac pracovnou zaneprázdnenosťou a hospodárnosťou konania a výslovne súhlasil s tým, aby súd konal v jeho neprítomnosti. Z uvedeného vyplýva, že žalobca svoje právo zúčastniť sa pojednávania nariadeného na prejednanie veci na základe vlastného rozhodnutia dobrovoľne nevyužil, preto jeho námietky vo vzťahu k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a námietky týkajúce sa znemožnenia žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva, posúdil odvolací súd ako nedôvodné.

10. Vo vzťahu k námietkam žalobcu, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd uvádza. V prejednávaní bolo nesporným, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným má charakter spotrebiteľského vzťahu. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že nemôžu obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkami dobrej viery alebo zakladajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa, pričom spotrebiteľ nemal možnosť sa s nimi oboznámiť pred podpisom zmluvy. Ak majú byť všeobecné obchodné podmienky súčasťou zmluvy, je potrebné vyjadriť s nimi súhlas, pričom pre preukázané oboznámenie sa nepostačuje len konštatovanie a vyhlásenie spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol s obchodnými podmienkami oboznámený. Informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný ako spotrebiteľ však túto možnosť nemal, keďže výška úroku a poplatkov nebola uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010 <<http://merit.sl.v.c.z/2Cdo245/2010>>). Odvolací súd upriamuje pozornosť aj na skutočnosť, že Všeobecné obchodné podmienky predstavujú rozsiahly, pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročný text, vopred pripravený dodávateľom, bez možnosti spotrebiteľa zmeniť ich obsah. Z tohto dôvodu existuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ si nebude v čase uzavretia zmluvy vedomý svojich zmluvných povinností a zaviazá sa tak splneniu povinnosti, pri znalosti ktorej by k uzavretiu zmluvy nepristúpil. Všeobecné obchodné podmienky žalobcu výslovne počítajú aj s nepovoleným prečerpaním prostriedkov na účte, ktorú situáciu treba pokiaľ ide o právo žalobcu požadovať od žalovaného úroky, považovať, rovnako ako pri poskytnutí štandardného úveru a vyhlásení mimoriadnej splatnosti (po ktorom okamihu rovnako ako v prípade nepovoleného prečerpania už dlžník stráca právo ďalej oprávnené disponovať s peňažnými prostriedkami získanými od veriteľa) za situáciu, kedy už po uplynutí splatnosti záväzku banke právo na úroky nevzniká a vzniká jej iba právo požadovať od dlžníka úroky z omeškania. Aj v zmysle bodu 3.12 VOP žalobcu, ktorých obsah žalobca zdôrazňuje aj v podanom odvolaní, ak nastane nepovolené prečerpanie, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnáť. Takto bankou určenú lehotu potom treba považovať za lehotu splatnosti úveru (sám žalobca v odvolaní zdôrazňuje, že v zmysle § 710 Obchodného zákonníka ak ide v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere). Ústavný súd Slovenskej republiky v odôvodnení nálezu zo dňa 18.09.2012 sp.zn. IV.ÚS 476/2012 poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/98 a uviedol, že nie je možné priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, pokiaľ nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Hoci judikatúra najmä nižších súdov v tomto smere nie je úplne jednotná, odvolací súd sa prikláňa k názoru prezentovanému v označenom rozhodnutí a jeho záver považuje za logický, nakoľko v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo nerovnováhu vo vzťahoch medzi

účastníkmi zmluvy. Na tomto výklade a ustálenej súdnej praxi nič nemení ani ust. § 16 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Toto ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch má na mysli situáciu, kedy spotrebiteľ - dlžník riadne spláca a toto ustanovenie vymedzuje celkovú dĺžku obdobia, počas ktorého má dlžník ako spotrebiteľ povinnosť platiť úroky. Ak však veriteľ pristúpi k tzv. zosplatneniu úveru (nepovoleného prečerpania na účte), nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru. V tomto prípade svojim právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho, na jeho strane padá obmedzovanie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Možno tak uviesť, že ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde by spotrebiteľ bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nejaké obmedzenie užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradné sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom *legge artis*, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylená od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a Nariadenia vlády. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení nepovoleného prečerpania, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a Nariadenia vlády a alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. V súlade s vyššie prezentovaným právnym názorom je potom aj konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z nepovoleného prečerpania na účte v rozsahu žalobou uplatneného úroku 28 % zo sumy prečerpania nevznikol.

11. K odvolacej námietke žalobcu o tom, že rozhodnutie v napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci, s odvolaním sa na obsah odôvodnenia uvedeného v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, odvolací súd vo vzťahu k zamietnutému nároku žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku po zosplatnení nepovoleného prečerpania považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

12. Vo vzťahu k ostatným námietkam žalobcu, odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a

podobne). Preto na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

13. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) podľa § 387 ods. 2 C.s.p ako vecne a právne správne potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.. Vzhľadom k výsledku odvolacieho konania bolo zrejmé, že úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný. Z obsahu spisu vznik trov odvolacieho konania na strane žalovaného nevyplýval, preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté tak, že žalovaný nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).